

GERDA VAN WAGENINGEN

De Molenaarsdochter



UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Aardedonker was het in de bedstee. Het enige geluid dat ze hoorde, was het zachte ruisen van de wind. Vanzelfsprekend was er het bekende kraken van hout. De geluiden van de grote korenmolen vlak naast hun woonhuis waren Sabina van kinds af aan vertrouwd. Ze werd hier twintig jaar geleden geboren als oudste kind van de molenaar. Nooit had ze ergens anders geslapen dan in dit huis. Ze was eraan verknocht. Alles hier was haar door en door vertrouwd. Hun familie was vergroeid met die grote molen. Haar grootvader en nog meer geslachten daarvoor, waren allemaal molenaar geweest. Dat haar oudste broer zijn vader op zou volgen, was iets waar niemand aan twijfelde.

Ze zuchtte en draaide zich om. Niet veel later stond ze met tegenzin op.

Ze kon nauwelijks een hand voor ogen zien en ze stak het kleine olielampje aan dat op de plank in de bedstee stond. Ze moest naar de

doos. Haastig stak ze haar voeten in een paar pantoffels. Met de lamp in de hand vond ze haar weg in het kleine molenaarshuis. De doos was niet buiten, zoals bij de meeste huizen het geval was, maar stond in het aan de achterkant aan het huis vast gebouwde kot. Wie naar buiten moest, had 's nachts een po in de buurt staan.

Toen ze verlost was van de volle blaas, keek ze even door het raampje van de bijkeuken naar buiten. Vlak naast het huis, hoog boven op de dijk, torende als altijd het donkere en zo vertrouwde silhouet van de molen, die ruim veertig jaar geleden was gebouwd door haar grootvader. Het was een prachtige stenen molen. Daarvoor had er al een andere molen gestaan, een houten wipkorenmolen wist ze. Er hing een tekening van de oude molen in de kamer naast de haard. Haar familie maalde al meer dan tweehonderd jaar van geslacht op geslacht het koren voor de bakker van hun Hoeksche Waardse dorp. Ze maalden veevoer voor de boeren en soms ook koren voor de diaconie, die dat meel dan in tijden van nood onder de armen verdeelde. Regelmatig was er een handelaar of een andere particulier die iets liet malen. Heel vroeger was de molen ge-

pacht geweest van een deftige familie die in Dordrecht woonde en ook een grote boerderij in het dorp had bezeten, met een herenhuis waarin ze de zomermaanden doorbrachten en een pachterswoning daar pal achter, waar het boerengezin in woonde. Op een gegeven moment had haar overgrootvader de molen van die heer gekocht. Nee, niet omdat hij zoveel geld in zijn zak had, maar met een grote hypotheek erop. Toen die eenmaal na jaren en jaren van hard werken was afbetaald, was de vorige molen zo vervallen geraakt dat er een nieuwe moest komen, een stenen molen, een grondzeiler, die hoger was en dus ook meer wind ving, waardoor er met malen meer verdiend kon worden. Zodoende had haar grootvader opnieuw een hypotheek moeten afsluiten. Ook die was inmiddels weer afbetaald, maar er was een kleine twintig jaar geleden een grote landbouwcrisis geweest, waardoor de armoede op het platteland erg was toegenomen. Als bovendien de oogsten enkele jaren slecht waren, kon het gebeuren dat ook een molenaar veel minder inkomsten had dan hij gewoon was. Hier op de eilanden waren de meeste korenmolenaars eigenaar van hun molen en doorgaans verdienden ze daar een goe-

de boterham mee, maar ze behoorden zeker niet tot de notabelen van een dorp.

De familie was in die jaren eveneens getroffen door enkele tegenslagen als ziekte en een akelig ongeval, waarna behoorlijke kosten moesten worden gemaakt om de molen te herstellen. Sabina vond het helemaal niet erg, voor een gezonde jonge vrouw als ze was, om als dienstmeisje een steentje bij te dragen aan het gezinsinkomen. Voor eerlijk werk hoefde geen enkel mens zich immers te schamen.

Ze huiverde. Kom, dit was de tijd niet om te gaan mijmeren over wat er de afgelopen jaren allemaal was gebeurd. Ze haastte zich terug naar haar kleine bedstee in de keuken. Omdat ze geen zusjes had, hoefde ze die met niemand te delen. Haar drie broers sliepen op zolder. Frans, Daan en Piet. Frans was achttien en de oudste. Hij moest zijn vader helpen in de molen, maar deed dat met tegenzin. Toch was het zijn onontkoombare lot de volgende molenaar van hun geslacht te worden. Frans was echter onrustig. Frans wilde zo graag de wijde wereld in, te beginnen met Rotterdam, waar veel mensen van het platteland in deze jaren heen trokken om er beter betaald werk te vinden. De snel groeiende

stad leek grote mogelijkheden te bieden die er hier in de kleine dorpen niet waren. Dat was een van de zorgen van haar ouders. Het rusteloze verlangen van de oudste zoon had al meerdere ruzies tot gevolg gehad. Zelfs gisteren nog, zodat Sabina met een verdrietig gevoel was gaan slapen. Ze trok huiverend de dikke dekens om zich heen.

Daan was ruim anderhalf jaar jonger en veel rustiger dan Frans. Hij zou eigenlijk veel beter geschikt zijn om over een aantal jaren de volgende molenaar van hun geslacht te worden. Haar vader was al tweeënvijftig. Daan was zestien, bijna zeventien. Hij was al van school af, dat ging altijd zo. Dorpsjongens kwamen van school af als ze twaalf waren en moesten dan de handen uit de mouwen gaan steken.

Daan was, nadat hij van school kwam, door zijn vader in de leer gestuurd bij zijn grootvader van moederskant, de plaatselijke timmerman. Die was echter korte tijd later overleden, waarna oom Daan het bedrijf van zijn vader voortzette. Als die te weinig werk voor hem had, zat Daan thuis, maar dan hielp hij zijn vader en broer graag. Daan hield van de molen, maar hij was natuurlijk niet de oudste

zoon en daarom evenmin de beoogde opvolger. Piet, het nakomertje, was pas elf en zat tot de komende zomer nog op school. Hij kon bijzonder goed leren. De meester, zijn oom, had vorig jaar voorzichtig geopperd dat Piet het beste naar de hbs zou kunnen gaan in Oud Beijerland, maar ja, naar die school gingen de zonen uit de deftige stand. Gewone dorpsjongens waren daar een hoge uitzondering en werden nogal eens gepest door hun klasgenootjes. Maar dat was nog ver weg. Vader Schipper moest niet veel hebben van boekenwijsheid. In zijn ogen werden kinderen daar alleen maar slechter van.

Er waren vroeger meer kinderen geweest. Een zusje was als baby aan longontsteking overleden, wist Sabina, maar toen was ze nog zo klein geweest dat ze zich daar niets van herinnerde, en ook had haar moeder enkele miskramen gehad.

Zelf diende ze bij de ietwat labiele en aanstellerige mevrouw Mourits, de echtgenote van de bovenmeester. Ze hoefde weliswaar niet uit bittere noodzaak als dienstmeid aan de slag, maar vanzelfsprekend was ze bij lange na geen deftige jongedame die maar met haar handen in haar schoot kon gaan zitten wach-

ten tot er een geschikte verloofde voorbijkwam. Er moest gewoonweg geld binnengebracht worden. Haar moeder was gezond, die kon haar hulp best missen, zolang ze op zaterdagmiddag maar meehielp thuis. Alle mensen moesten hard werken. Meisjes moesten thuis meehelpen als ze op een boerderij geboren waren. Arbeidersjongens gingen al vroeg met hun vader mee. Ze werkten tegenwoordig ook wel in fabrieken, maar die waren er op het eiland nauwelijks. En meisjes gingen uit dienen. Zo ging dat nu eenmaal. Arme jongelui trokken daarom de laatste jaren vaak weg naar de stad, waar ze meer konden verdienen. Frans wilde ook graag gaan, dat wist ze. Hij hield niet van de molen. Hij vond het verstikkend, dat hij zijn vader moest opvolgen en dat zijn leven eigenlijk al vast lag. Hij wilde veel liever gaan werken in de haven en misschien zelfs aanmonsteren op een van de grote zeeschepen daar, die de hele wereld over voeren. Rotterdam was een snel groeiende stad met steeds meer havens. Het leek wel, of ze daar nooit genoeg arbeiders hadden. Frans kon goed lezen en schrijven en ook goed rekenen, vooral naar zijn eigen portemonnee toe. Misschien kon hij hogerop komen bij een

scheepswerf of een bevrachter. Dat dacht hij tenminste zelf. Ze huiverde opnieuw toen ze dacht aan de zoveelste ruzie tussen haar vader en haar oudste broer, die nog in haar oren had nageklonken toen ze verdrietig in de bedstee was gestapt.

Eén keer was ze in die grote werkstad geweest, nog niet eens zo lang geleden. Moeder had een jaar lang de centen die ze wekelijks wist over te houden, in een oude kous gestopt zodat ze eindelijk met het hele gezin een dagje naar de stad waren geweest. Met de nieuwe stoomtram die nog maar een paar jaar over het eiland reed. Het was een lange reis geweest, want de stoomtram reed niet door hun dorp. Ze hadden er eerst met paard en wagen naartoe moeten rijden en het paard bij de herbergier moeten stallen, maar de tramrit over het eiland had ze prachtig gevonden. Ze was voor het eerst van haar leven over de Barendrechtse brug gereden. Wat een groot gevaarte! Sinds de brug was gekomen, twaalf jaar geleden alweer in 1888, was het eiland veel beter bereikbaar geworden. De stoomtram had ervoor gezorgd, dat vee en goederen van en naar de stad veel gemakkelijker werden vervoerd, maar vader mopperde altijd dat de stad-

se slechtheid nu ook even gemakkelijk zijn weg naar het eiland zou kunnen vinden. Nee, vader had niet veel op met de stad. Wat had ze zelf echter van die dag genoten en haar ogen uitgekeken in die grote drukke werkstad!

Ze hadden met elkaar door de straten van Rotterdam gelopen, aan een van de havens gezeten om het meegebrachte brood en de kruik met koude thee op te drinken, want ergens iets bestellen was vanzelfsprekend een grote geldverspilling. Ze waren gewend om zuinig te leven, zodat de lasten die nog op de molen rustten, zo snel mogelijk konden worden afgelost. Dan zou Frans de molen onbelast kunnen overnemen. Daar droomde haar vader van.

Ze hadden allemaal pijn in hun voeten gekregen van het vele lopen, zelfs vader, maar niemand had geklaagd. Toen ze weer in de tram zaten voor de terugreis, was haar moeder bijna van vermoeidheid in slaap gevallen, maar zij had dapper haar ogen open weten te houden omdat ze niets wilde missen van wat er onderweg te zien was. Het zou wel heel lang duren, eer ze weer in de stad zou komen! Wat waren ze moe thuisgekomen, op die hete windstille dag! Windstil was het vanzelfsprekend geweest, want als het waaide, moest de